

Έκτορας Ιωάννου

...και τα σκυλιά τρελιάθηκαν...

Περιπέτεια
δεύτερη

Η μυστηριώδης
εξαφάνιση
των σκύλων

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ

1

Τι όμορφη μέρα ξημέρωσε και σήμερα. Ως συνήθως εγώ ξύπνησα πιο νωρίς από όλους και πήγα δίπλα στην κυρία Σταυρούλα που κοιμόταν. Την ακούμπησα ελαφρά με τη μουσούδα μου στο πρόσωπό της, τόσο όσο χρειαζόταν για να κατάλαβει ότι είχε έρθει η ώρα για να μου ανοίξει την πόρτα του σπιτιού και να βγω στον κήπο.

Συνήθιζε μάλιστα να λέει πως, από τη μέρα που με πήρανε στο σπίτι, δεν χρειαζόταν πια το ξυπνητήρι για να σηκωθεί, αφού το αντικατέστησα εγώ με τη μουσούδα μου. Στον κήπο μου άρεσε πολύ, ιδιαίτερα κάποιες ηλιόλουστες μέρες που μπορούσα να τρέξω με την ψυχία μου χωρίς να πατάω σε λάσπες. Όχι ότι όταν είχε άσχημο καιρό δεν έτρεχα, ακόμη και στις λάσπες, απλώς λερωνόμουν πολύ και μετά έπρεπε η κυρία Σταυρούλα να με βάλει στο μπάνιο και να με πλύνει.

Όταν πια έξυσα με το πόδι μου την πόρτα για να μπω μέσα είχε ξυπνήσει όλη η οικογένεια και καθόντουσαν στο τραπέζι της κουζίνας για να φάνε πρωινό.

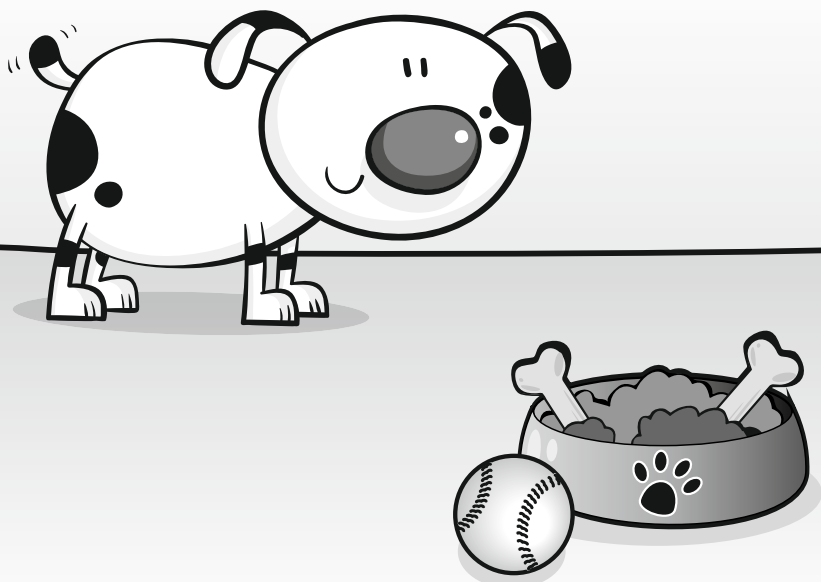
Φυσικά, όπως κάθε σκύλος που σέβεται τον εαυτό του, έτσι κι εγώ πήγα δίπλα τους και άρχισα να ζητιανεύω, για να μου δώσουνε κάτι να φάω γιατί, όπως ξέρετε, τα σκυλιά είναι λαίμαργα και αχόρταγα.

Τον πρώτο καιρό όλο και κάτι μου έδιναν, όμως την τελευταία φορά που πήγαμε στο κτηνιατρείο ο κτηνίατρος τους απαγόρευσε να το ξανακάνουν, γιατί χαλούσαν τα δόντια μου. Παρόλα αυτά εγώ επέμενα να ζητιανεύω. Η δύναμη της συνήθειας βλέπετε.

Σήμερα βέβαια ήταν μια ιδιαίτερη μέρα. Κάτι έλεγαν συνέχεια για γενέθλια και κάποιον που γιορτάζει. Η έκπληξη όμως ήταν απρόσμενη, γιατί ξαφνικά ο Θανάσης έφερε μπροστά μου διάφορες σκυλολικοιδικές και ένα καινούριο μπαλάκι.

– Χρόνια πολλά Πάρη! σήμερα γίνεσαι 3 χρονών, μου είπε καιδεύοντας τον σβέρκο μου.

– Να ζήσεις Πάρη! να είσαι γερός και δυνατός, συμπλήρωσαν οι γονείς του μικρού κι εγώ έπεσα με τα μούτρα στις λικοιδικές μου αγκαλιάζοντας το μπουλ όπου τις είχαν βάλει.

2

Λίγο μετά η οικογένεια βγήκε έξω βόλτα για να περπατήσουν όλοι μαζί, αφού σήμερα ούτε ο Θανάσης είχε σχολείο ούτε ο κύριος Τάκης θα πήγαινε στη δουλειά. Μου έβαλαν το λουράκι μου και ξεκινήσαμε για τον συνηθισμένο μας προορισμό: την πλατεία, εκεί όπου μαζεύονταν και οι άλλοι φίλοι μου.

Βέβαια εδώ πρέπει να σας πω ότι κάποια πράγματα έχουν αλλάξει. Ο Ρόννου, η Σούζυ και η Λουκρητία εδώ κι ένα διάστημα είχαν φύγει για τον ουρανό, για εκεί που είναι ο παράδεισος των σκύλων.

Είχα λυπηθεί αρκετά, ιδιαίτερα για τον Ρόννου, γιατί ήταν ο αγαπημένος μου φίλος και με πρόσεχε πάρα πολύ, με είχε σχεδόν σαν παιδάκι του, όπως έλεγε το αφεντικό του ο κύριος Γιώργος. Έτσι είναι η ζωή όμως. Κάποιοι φεύγουν, κάποιοι έρχονται.

Η Μάγια είχε γεννήσει τρία αγόρια και τρία κορίτσια. Τελικά όμως ο κύριος Βασίλης με την κυρία Φανή χάρισαν τα περισσότερα και κράτησαν ένα από τα κορίτσια, τη Μωβ, η οποία ήταν πολύ ζωηρό και καλόψυχο σκυλί, όπως και η μαμά της.

Ενώ παίζαμε και τρέχαμε με τους φίλους μου στην πλατεία, ξαφνικά ένιωσα μια περίεργη αίσθηση στη ράχη μου. Η τρίχα μου σηκώθηκε σαν να με διαπέρασε ένα αεράκι δυνατό, κάτι σαν αυτό που λένε οι άνθρωποι ρίγος. Δεν είχε να κάνει όμως με κάτι τέτοιο. Ήταν ένα περίεργο συναίσθημα.

Κοντοστάθηκα, η ουρά μου σηκώθηκε όρθια όπως η κεραία και άρχισα να μυρίζω και να κοιτάζω τριγύρω. Η μυρωδιά

αυτή μου ήταν τόσο οικεία. Την ήξερα, ήμουν σίγουρος, όμως δεν μπορούσα να εξηγήσω τι συνέβαινε.

Στο βάθος πλησίασε μια κοπέλα, κρατώντας μία σκυλίτσα, μεγαλύτερη σε ηλικία από εμένα, η οποία μόλις με είδε κοντοστάθηκε κι εκείνη παραξενεμένη. Με το που της έβγαλε το λουράκι η αφεντικίνα της, αμέσως έτρεξε κατά πάνω μου, ενώ εγώ είχα μείνει ακίνητος. Τα πόδια μου έτρεμαν αλλά όχι από φόβο. Όσο με πλησίαζε τόσο η μυρωδιά γινόταν όλο και πιο έντονη στα ρουθούνια μου και τόσο γνώριμη.

Μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου άρχισα να καταλαβαίνω τι συνέβαινε. Ήταν η μαμά μου, που με έφερε στον κόσμο και από την οποία με πήρανε αμέσως από κοντά της για να με πουλήσουν σε εκείνο το μαγαζί. Μόλις έφτασε δίπλα μου, έπεσα αμέσως στο έδαφος και της γύρισα την κοιλιά μου για να με μυρίσει. Εκείνη με έγλειφε χαρούμενη και χοροπηδούσε τριγύρω μου.

Η οικογένειά μου θεώρησε ότι χαιρόμαστε τόσο πολύ γιατί είμαστε σκυλιά της ίδιας φυλής, όμως πώς να εξηγήσεις τώρα στους ανθρώπους τι συμβαίνει στην πραγματικότητα.

– Μαμά! Μαμά! πόσο χαίρομαι που σε βλέπω!

– Κι εγώ αγόρι μου όμορφο. Πώς είσαι; Πες μου τα νέα σου! περνάς καλά με την οικογένεια που είσαι;

– Ναιiiiiiiii! είναι πάρα πολύ καλοί και με αγαπάνε. Εσύ; η κυρία σου πώς είναι;

– Η κοπέλα είναι μια χαρά. Πριν με είχανε κάπου φυλακισμένη για να γεννάω μωρά και να τα πουλάνε. Τελικά η μητέρα της κοπέλας με αγόρασε και γλύτωσα από εκεί. Οι άνθρωποι όταν θέλουν είναι πολύ σκληροί με μας τα ζώα. Να προσέχεις αγόρι μου! αλήθεια... πώς σε ονόμασαν τα αφεντικά σου;

-Πάρη μαμά, εσένα;

-Μπέλλα.

-Εγώ όμως θα σε λέω μαμά, είπα σκύβοντας το κεφάλι μου μπροστά από τη μουσούδα της και εκείνη μου έγλειψε τον σβέρκο.

Η ώρα πέρασε γρήγορα και δεν ήθελα να αποχωριστώ τη μαμάκα μου. Ήθελα να μείνω κι άλλο μαζί της τώρα που τη βρήκα, όμως ούτως ή άλλως μου είπε ότι η κυρία της την έφερνε συχνά βόλτα στην πλατεία, οπότε θα είχαμε την ευκαιρία να συναντηθούμε ξανά. Πάντως οφείλω να ομολογήσω ότι δεν θα μπορούσα να πάρω καλύτερο δώρο για τα γενέθλιά μου. Αυτό το σημερινό ήταν ό,τι καλύτερο!

